

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om afsætning af frisk dansk frugt og danske gartneriprodukter.

Valgt blev: *Chr. Rasmussen, Bladt, Jørgen Peder Hansen, Evald Kristensen, Camma Larsen-Ledet, Carl Nielsen, Viola Nørlov, Teichert, Peter Larsen, Søren Jensen, Finn Poulsen, Skov Thalesen, Niels Ravn, Chr. R. Christensen, Gerda Møller, Kirkegaard og Morten Lange.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri.

(Lovforslaget (nr. 23) findes i tillæg A. sp. 413, fremsættelsen i tidenden sp. 796).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om hypotekforeninger. (Hypotekforeningernes lånegrænse).

(Lovforslaget (nr. 24) findes i tillæg A. sp. 411, fremsættelsen i tidenden sp. 803).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Axel Ivan Pedersen: Det kan ikke nægtes, at det er en tiltalende målsætning, den højtrædede boligminister har opstillet for den fremtidige boligpolitik, sådan som den er kommet til udtryk i de forslag til ændringer i boligloven, ministeren har fremsat, og i den fremsættelsestale, boligministeren holdt i sidste uge. Lovforslaget tager sigte på at forøge boligbyggeriet, hvilket alle er enige i er nødvendigt, hvis behovet skal dækkes. Det tager ligeledes sigte på at lempe de resterende restriktioner og nå frem til en endelig frigørelse, som man fra et vist politisk hold med en tvivlsom ret anser for at være et ufejlbarligt middel til løsning af boligproblemerne. Endvidere tilsigtes en større opsparring til boligformål gennem forhøjelser af såvel lejernes som parcelhusvejernes indskud i det fremtidige byggeri.

I det følgende skal jeg tillade mig at gøre

nogle bemærkninger til disse hovedlinjer i det fremsatte forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri, men jeg kan ikke undlade at sige, at forslaget i sin tendens ikke adskiller sig væsentligt fra det forslag, den tidligere boligminister fremsatte den 7. november i fjor, og som igennem en måneds udvalgsarbejde bragte os meget nær et boligforlig, et forlig, som et enkelt parti forhindrede — angiveligt fordi boligproblemerne skulle benyttes i valgkampen, hvilket ikke have været muligt, hvis forliget var blevet gennemført.

På baggrund af hele udviklingen siden da er der heldigvis adskillige, som kan indse, at man ikke gjorde samfundet nogen tjeneste ved en sådan holdning, heller ikke derved at et juleforlig havde indebåret andre muligheder. Nu er valget imidlertid overstået, og med det resultat, det gav, må man vel forvente, at der på baggrund af de løfter, der fra alle sider blev givet, for så vidt angår boligspørgsmålet, må følge et forøget ansvar, der gør det muligt at komme et betydeligt stykke nærmere problemets løsning. Det er nemlig ikke tilstrækkeligt at gøre gældende, at regeringen ikke har løst boligproblemet, samtidig med at man antyder, at der kan bygges langt mere, end skønt man er klar over, at alle bygearbejdere er i arbejde, og at materialeproducenterne har fuldt op at gøre. Man må også være villig til at betræde veje, der på baggrund af den kendsgerning, at vi har den største boligproduktion, vi nogen sinde har haft, kan sætte produktionen yderligere i vejret.

Derfor vil jeg også gerne — man må jo godt være objektiv i sin bedømmelse af oppositionen — tage de 3 skovle jord, der på det konservative landsrådsmøde blev kastet på begrebet „de 4 gamle partier“, som udtryk for, at der er vilje til selvstændig handling, og som udtryk for, at man er parat til en positiv indsats til løsning af et påtrængende problem, men også en løsning, der tager sigte på at hjælpe dem, som i første række har hjælp behov. Med denne sidste bemærkning hentyder jeg til, at det, som det først og fremmest drejer sig om, er at bygge i de områder, hvor boligmangelen er størst, og så at bygge til priser, som de boligsøgende vil være i stand til at betale. Der er jo ikke meget godt ved at bygge,